

SINNET MIE JÄIN

Kauimpana suomesta

Mie olin yheksennelä, ko minun unkkelirukka minun nouti siitä. Siinä oli jo vieras, joka meitä hoiti jälkhin muorin kuoleman. Unkkeli viei Pykehän, ja sitte mie olen sielä ollu meren rannasa. Sielä olen koulun kulkenu ja Kirkkoniemesä olen käyny rippikoulut. Pykeässä mie olen sitte ollu niin kauvoin, ko olen tännet tullu. Mie olin viientoista vuen, ko tulin tännet. Yheksentoista vuen vanhaana kävin vihilä sen talon pojan kans, mihin mie tulin tähän. Mie en ole muutelu paikkoi paljon, vaikka olen orvoksi jääny.

Mie tulin tyhä niin ko käymhän tännet, semmosta kesäreissuu pitämhän, ette mie hilloi täältä kokkoon ja sitte menen takasin meren ranthan. Ko mulla ei ollu sieläkhän sen parempaa tekkoo, se mie ajattelin, ette mie lähen käymhän tyhä mukan. Mutta ei sitä tullukhan ennää mennoo takasin. Se tuli aivan fasta paikka, missä mie olen siitä asti aivan ollu. Olen mie käynny Pykeässä jälkhin, olen monestiki, mutta en mie ennää perustannu mennät sinnetkhän, ko se tuli tännet se olopaikka. Täsä oon oltu kiini tähän päivhän asti. En ole muuvala kulkenu. Täsä olen työn tehny, täsä olen minun kläpit kasuttannu ylös. Tästä oon vanhukset kuolhet ja olema hoitanhet net kaunhisti hauthan. Ei ole vanhaasakoisa olheet. Eikä sillon puhuttu vanhaankoin hoiosta mithän siihen aikhan.

Antti oli mun miehen nimi. Hän oli hänen muorin ja faarin matkasa Suomesta tullu pikkupoikana. Net olthin suomalaiset. Hän oli tässä kotona hänen faarin ja muorin tykönä, ko mie tulin tännet. Niilä ei ollukhaan ko yksi tyär. Tyär nai ja se poika jäi. Miehän meinaisin poijes lähteet, se sannoo se Antti, ette oonhan täsäki poika. Miehän sanon, että no ei sunkhaan se perusta minusta köyhästä orpotyärrievusta. Mitä se minusta, se hakkee rikhaman. Rikas ei huoli köyhhää. Älkkää pilkakkaa minnuu, mie en ole mikhän.

Tähän mie kuitenkin jäin.

Mie olin yheksentoista, ko kävin vihilä, ja se oli neljenkolmatta, se oli sen verran vanhempi. Mie en moiti vaan olloo täsä, mulla ei ollu hättää. Mulla oli, Jumalan kiitos, hyvin siivo ja hiljanen mies. Totta se oli Jumala johattannu minun semmoshen paikkhan, ettei tarvittenu orpo **muuvalet** lähteet. En, en moiti, en moiti. Meilä oli sopu hyvä ja rauha. Sikkiit oon olhet sovinon sikkiit.

SINNE MIE JÄIN

Lähimpänä suomea

Mie olin yhdeksännellä, kun minun enovainaja minun nouti siitä. Siinä oli jo vieras, joka meitä hoiti jälkheen äitin kuoleman. Eno vei Pykehään, ja sitte mie olen siellä ollu meren rannassa. Siellä olen koulun kulkenu ja Kirkkoniemessä olen käyny rippikoulut. Pykeässä mie olen sitten ollu niin kauan kun olen tänne tullu. Mie olin viidentoista vuoden, kun tulin tänne. Yhdeksäntoista vuoden vanhana kävin vihillä sen talon pojan kanssa, johon mie tulin tähän. Mie en ole muutellu paikkoja paljon, vaikka olen orvoksi jääny.

Tulin vain niin kun käymhään tänne, semmoista kesäreissua pitämhään, että mie hilloja täältä kokoan ja sitten menen takaisin meren ranthaan. Kun minulla ei ollu sielläkhään sen parempaa tekoa, ajattelin, että mie lähden käymhään vain mukaan. Mutta ei sitä tullukhaan ennää menoa takaisin. Se tuli aivan fasta paikka, jossa mie olen siitä asti aivan ollu. Olen mie käyny Pykeässä jälkheen, olen monestikin, mutta en mie ennää perustanu mennä sinnekhään, kun se tuli tänne se olopaikka. Tässä on oltu tähän päivhään asti. En ole muualla kulkenu. Tässä olen työn tehny, tässä olen lapseni kasvattanu. Tästä ovat vanhukset kuolheet ja olemma hoitanheet ne kaunhiisti hauthaan. Ei ole vanhassakodissa olheet. Eikä silloin puhuttu vanhankodin hoidosta mithään siihen aikaan.

Antti oli minun miehen nimi. Hän oli äitinsä ja isänsä matkassa Suomesta tullu pikkupoikana. Ne olivat suomalaiset. Se oli tässä kotona isänsä ja äitinsä tykönä, kun mie tulin tänne. Niillä ei ollukhaan kun yksi tytär. Tytär meni naimishiin ja se poika jäi. Miehan meinasin pois lähteä, niin sannoo se Antti, että onhan tässäkin poika. Miehan sanoin, että no ei sunkhaan hän huoli minusta köyhästä orpotytärrievusta. Mitä hän minusta, hän hakkee rikhaamman. Rikas ei huoli köyhää. Älkää pilkakko minua, mie en ole mikhään.

Tähän mie kuitenkin jäin.

Mie olin yhdeksäntoista, kun kävin vihillä, ja hän oli kahdenkymmenen neljän, hän oli sen verran vanhempi. Mie en moiti vain oloani, minulla ei ollu hättää. Minulla oli, Jumalan kiitos, hyvin siivo ja hiljainen mies. Totta se oli Jumala johdattanu minun semmoisheen paikkhaan, ettei tarvinu orvon muualle lähteä. En, en moiti, en moiti. Meillä oli sopu hyvä ja rauha. Lapset ovat olheet sovinnon lapsia.

SINNE MIE JÄIN

Aikamatkan kielellä

Mie olin yhdeksennelä, ko minun enorukka minun nouti siitä. Siinä oli jo vieras, joka meitä hoiti jälkhiin muorin kuoleman. Eno viei Pykehään, ja sitte mie olen sielä ollu meren rannassa. Sielä olen koulun kulkenu ja Kirkkoniemessä olen käyny rippikoulut. Pykeässä mie olen sitte ollu niin kauvoin, ko olen tänne tullu. Mie olin viidentoista vuoden, ko tulin tänne. Yhdeksentoista vuoden vanhaana kävin vihilä sen talon pojan kans, mihiin mie tulin tähään. Mie en ole muutelu paikkoi paljon, vaikka olen orvoksi jääny.

Tulin vain niin ko käymhään tänne, semmoista kesäreissuu pitämhään, ette mie hilloi täältä kokkoon ja sitte menen takaisin meren ranthaan. Ko mulla ei ollu sieläkhään sen parempaa tekkoo, se mie ajattelin, ette mie lähden käymhään tyhä mukan. Mutta ei sitä tullukhaan ennää mennoo takaisin. Se tuli aivan fasta paikka, missä mie olen siitä asti aivan ollu. Olen mie käyny Pykeässä jälkhiin, olen monestiki, mutta en mie ennää perustannu mennä sinnekhään, ko se tuli tänne se olopaikka. Tässä oon oltu kiini tähään päivhään asti. En ole muuvala kulkenu. Tässä olen työn tehny, tässä olen minun lapset kasuttannu ylös. Tästä oon vanhukset kuolheet ja met olema hoitanheet net kaunhiisti hauthaan. Ei net ole vanhaassakodissa olheet. Eikä silloin puhuttu vanhaankodin hoidosta mithään siiheen aikhaan.

Antti oli minun miehen nimi. Hän oli hänen muorin ja faarin matkassa Suomesta tullu pikkupoikana. Net olthiin suomalaiset. Hän oli tässä kotona hänen faarin ja muorin tykönä, ko mie tulin tänne. Niilä ei ollukhaan ko yksi tytär. Tytär nai ja se poika jäi. Miehan meinaisin pois lähteet, niin sannoo se Antti, ette oonhan tässäki poika. Miehan sanoin, että no ei sunkhaan se huoli minusta köyhästä orpotytärrievusta. Mitä se minusta, se hakkee rikkhaaman. Rikas ei huoli köyhää. Älkkää pilkakkaa minnuu, mie en ole mikhään.

Tähään mie kuitenkin jäin.

Mie olin yhdeksentoista, ko kävin vihilä, ja hän oli neljenkolmatta (~ kahdenkymmenen viiden), hän oli sen verran vanhempi. Mie en moiti vain olloo tässä, minula ei ollu hättää. Minula oli, Jumalan kiitos, hyvin siivo ja hiljainen mies. Totta se oli Jumala johdattannu minun semmoisheen paikkhaan, ettei tarvinu orpo muuvale lähteet. En, en moiti, en moiti. Meilä oli sopu hyvä ja rauha. Lapset oon olheet sovinon lapsii.

SINNE MIE JÄIN

Lähinnä meänkieltä

Mie olin yheksännelä, ko minun enovainaja minun nouti siitä. Siinä oli jo vieras, joka meitä hoiti jälkhiin äitin kuoleman. Eno vei Pykehään, ja sitte mie olen sielä ollu meren rannassa. Sielä olen koulun kulkenu ja Kirkkoniemessä olen käyny rippikoulut. Pykeässä mie olen sitte ollu niin kauon ko olen tänne tullu. Mie olin viientoista vuoen, ko tulin tänne. Yheksäntoista vuen vanhaana kävin vihilä sen talon pojan kans, johonka mie tulin tähän. Mie en ole muutelu paikkoja paljon, vaikka olen orvoksi jääny.

Tulin vaan niin ko käymhään tänne, semmosta kesäreisua pitämhään, ette mie hilloja täältä kokoan ja sitte menen takasin meren ranthaan. Ko mulla ei ollu sieläkhään sen parempaa tekoa, niin mie ajattelin, että mie lähen käymhään vaan mukan. Mutta ei sitä tullukhaan ennää menoa takasin. Se tuli aivan fasta paikka, jossa mie olen siitä asti aivan ollu. Olen mie käyny Pykeässä jälkhiin, olen monestiki, mutta en mie ennää perustannu mennä sinnekhään, ko se tuli tänne se olopaikka. Tässä oon oltu tähän päivhään asti. En ole muuala kulkenu. Tässä mie olen minun työn tehny, tässä olen minun kläpit kasvattannu. Tästä oon vanhukset kuolheet ja olema hoitanheet net kaunhiisti hauthaan. Ei ole vanhaassakoissa olheet. Eikä sillon puhuttu vanhaankoin hoiosta mithään siihen aikaan.

Antti oli minun miehen nimi. Hään oli hänen äitin ja isän matkassa Suomesta tullu pikkupoikana. Net olit suomalaiset. Hään oli tässä kotona hänen isän ja äitin tykönä, ko mie tulin tänne. Niilä ei ollukhaan ko yksi tyär. Tyär nai ja se poika jäi. Miehän meinasin pojies lähteä, niin sannoo se Antti, ette oonhan tässäki poika. Miehän sanon, ette no ei sunkhaan se huoli minusta köyhästä orpotyärrievusta. Mitä se minusta, se hakkee rikhaaman. Rikas ei huoli köyhää. Älkää pilkakko minua, mie en ole mikhään.

Tähän mie kuitenkin jäin.

Mie olin yheksäntoista, ko kävin vihilä, ja hään oli neljänkolmatta, hään oli sen verran vanhempi. Mie en moiti vaan minun oloa, mulla ei ollu hättää. Mulla oli, Jumalan kiitos, hyvin siivo ja hiljanen mies. Totta se oli Jumala johattannu minun semmosheen paikkhaan, ettei tarvinu orpo muuale lähteä. En, en moiti, en moiti. Meilä oli sopu hyvä ja rauha. Lapset oon olheet sovinon lapsia.

SINNE MIE JÄIN

Kompromissiversio

Mie olin yheksännelä, ko minun enovainaja minun nouti siitä. Siinä oli jo vieras, joka meitä hoiti jälkhiin äitin kuoleman. Eno vei Pykehään, ja sitte mie olen sielä ollu meren rannassa. Sielä olen koulun kulkenu ja Kirkkoniemessä olen käyny rippikoulut. Pykeässä mie olen sitte ollu niin kau'on ko olen tänne tullu. Mie olin vii'entoista vuo'en, ko tulin tänne. Yheksäntoista vuo'en vanhaana kävin vihilä sen talon pojan kansa, johon mie tulin tähän. Mie en ole muutelu paikkoja paljon, vaikka olen orvoksi jääny.

Tulin vaan niin ko käymhään tänne, semmosta kesäreissuu pitämhään, että mie hilloja täältä kokkoon ja sitte menen takasin meren ranthaan. Ko mulla ei ollu sieläkhään sen parempaa tekkoo, ajattelin, että mie lähen käymhään vaan mukan. Mutta ei sitä tullukhaan ennää mennoo takasin. Se tuli aivan fasta paikka, jossa mie olen siitä asti aivan ollu. Olen mie käyny Pykeässä jälkhiin, olen monestiki, mutta en mie ennää perustannu mennä sinnekhään, ko se tuli tänne se olopaikka. Tässä oon oltu tähän päivhään asti. En ole muu'ala kulkenu. Tässä olen työn tehny, tässä olen minun lapset kasuttannu. Tästä oon vanhukset kuolheet ja olema hoitanheet net kaunhiisti hauthaan. Ei ole vanhaassako'issa olheet. Eikä sillon puhuttu vanhaanko'in hoi'osta mithään siihen aikhaan.

Antti oli minun miehen nimi. Hän oli hänen äitin ja isän matkassa Suomesta tullu pikkupoikana. Net olthiin suomalaiset. Se oli tässä kotona hänen isän ja äitin tykönä, ko mie tulin tänne. Niilä ei ollukhaan ko yksi ty'är. Ty'är meni naimishiin ja se poika jäi. Miehan meinasin pois lähtee, niin sannoo se Antti, ette oonhan tässäki poika. Miehan sanon, ette no ei sunkhaan se huoli minusta köyhästä orpoty'arrievusta. Mitä se minusta, se hakkee rikhaaman. Rikas ei huoli köyhää. Älkkää pilkakko minnuu, mie en ole mikhään.

Tähän mie kuitenkin jäin.

Mie olin yheksäntoista, ko kävin vihilä, ja hän oli neljänkolmatta, hän oli sen verran vanhempi. Mie en moiti vaan minun olloo, mulla ei ollu hättää. Mulla oli, Jumalan kiitos, hyvin siivo ja hiljanen mies. Totta se oli Jumala johattannu minun semmosheen paikkhaan, ettei tarvinu orpo muu'ale lähtee. En, en moiti, en moiti. Meilä oli sopu hyvä ja rauha. Lapset oon ollu sovinnon lapsii.